

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłat,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróony
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłat
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z'njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosé je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščezěni w Budyschinje a je tam sa štwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

8. njedžela po šwjatej Trojizny.

Efes. 1, 3—6.

Njebjesa wupowjedaju Božu czěscž a twjerdžina pschopowjeda skutk jeho rukow, spěwa Dawit w 19. psalmje. A pod njebjesami czinja to ptaki, kóžde stworjenje, džiwne stworjene, khwali Božu džiwnu ruku. Nalěczo khwali jeho se šwojimi kwětkami, lěczo se šwojim bohatym žnjowym žohnowanjom, najma se šwojimi stotnymi plodami a šamo šma je šwoje rjanosče dostala. Dyrbjeli my człowjejo te jenicžke stworjenja bycz, kiž žaneje pschicžiny njebychu mēli, wulkeho džiwneho Boha khwalicž? Chzyli my němi wostacž? Šinaš Pawoł w našim šlowje. A hešło pobožneho biskopa Chrystomuša rěkašče: khwaleny budž Bóh sa wscho. A jako we šwojej wyšokaj starobje, šwoje šastojństwo šhubiwšchi, czětacž a hlódný bycz dyrbjesche, bēchu hišcže jeho pošlednje šłowa do jeho škónczenja: khwaleny budž Bóh sa wscho. We wschēm, šchtož wot Boha pschińdže, leži žohnowanje a my mamy tehodla pschicžinu, jemu šo sa to džakowacž. Pawoł pak khwali w našim šlowje Boha pschede wschēm sa duchowne žohnowanje, kotrež je nam jeho lubosčž wopokasala a dale a dale wopokasuje. Duž dha hladajmy, šo bychmy tež wukli rjez:

Khwaleny budž Bóh sa bohate žohnowanje šwojeje lubosčže!

„Kak je naš tola tak bohacže žohnowala! Khwaleny budž Bóh a tón Wótž našeho Knjesa Jesom Chrysta,

kiž naš požohnowal je se wschēm duchownym požohnowanjom w njebieskich wězach psches Chrystuka.“ W tutej khwalbje Pawoł wšchitko wopšchimuje, šchtož je Bóh psches Chrystuka nad nami czinił. Hižom narěczž naš na to pokasa, šo šmy w nowym šlubje wjazy dostali džyli stawy stareho šluba. W starym rěka Bóh tón Bóh Abrahamowy, Šsaakowy a Šakubowy, nětk tón Wótž našeho Knjesa Jesom Chrysta. Duž steji psched nami jako Bóh teho šluba, kotrež je psches Chrystuka i žylim człowjestwom czinił, psches kotrehož je nam tak wjele bliže štipil a šo nam najjašnišcho šjewil. Psches Šesuka je naš žohnowal se wschēm duchownym žohnowanjom. A tuto žohnowanje wobsteji w njebieskich wězach. Šemške kubla dawa tež šlym a njewěrjazym, ale i njebieskimi kublami žohnuje jeno wěrjazym. Šdy bychmy na šemškich kublach tak khudži byli kaž Pawoł w romškim jastwoje, tola móžemy, dyrbinmy Boha khwalicž sa bohatstwo njebieskich kublow, kiž je nam darik. Rěkašče w starym šlubje: woni budža požohnowani, w nowym rěka nětko: Bóh je naš požohnowal. Wšchitke šlubjenja šu šo nětk dopjelniše. Ale kónza Bože žohnowanje hišcže njeje namakalo. Ženje šo wuczetpacž njemóže. Šchto trjeba hižom jedyn lud w šemškim, Boža bohata ruka jo dawa. Ale hišcže wjazy je teho, šchtož nam w duchownym psches Chrystuka je darik a wobštajnje dale dari. Šchto njebychjal, šo modlo, psched jeho dolhocžakanjom a šczěpliwosčžu štacž, kotrež ma i nami człowjekami. Šajka je to tola žadława bromada hrěchow, kiž wot tuteje makeje šemje i njebieskam woła!

Kajke je to morjo sfaženja, kiž chze Božu lubosć pózrjec. Nė, tuta lubosć je wjetscha, bohatscha hacž cžlowjekow hrėch.

Pšches Khrystuša je naš wuśwolika, prjedy dyž-li šo šwėta šałoženje šta. Pokasa widomny šwėt naš na wschehomózneho, wschehomudreho štworiczela, tuto šłowo Pawola wjedže naš nuts do Božeje wótzneje wutroby a do jeho rady ša naš. Hišcže prjedy hacž my štworjeni bėchmy, je nam se šwojej hnadu napschecziwo pschischol a je naš k temu postajil, šo bychmy w jeho kralestwje jato jeho wobšedženstwo žiwi byli. Tak šahe je na naš špominat, tak šahe šwoju radu wobšanknył. A šchtož wón prjodł wośmje šebi a šchtož wón cžinicž chze, to šo tež radži jemu. Riz jeno teho abo tamneho, kaž to reformirtka žyrkej wuczi, je wuśwolil k šbóžnosťi, ale žyle cžlowjestwo pschede wschitkimi druhimi štworjenjemi. A kotšiz šo potom k wěrje do njeho wjesć dawaju, šu potom wopravdže wuśwoleni, kaž Pawol wo šebi a wěrjazych Efesiskich tehdla prajicž móže: naš je wuśwolil. Tuta wuśwolena šchlachta šteji napschecziwo šchlachće tuteho šwėta, kotraž pšches šwoju njewėru šo šama džėli wot wuśwoleneje šchlachty. My móžemy wschitzu wysćacž: šhwaleny budž Bóh a tón Wótž našcheho Knjesa Jesom Khrysta, kiž naš wuśwolil je, prjedy dyžli bė šwėta grunt šałoženj.

A wón je naš wuśwolil k džėczatstwu. Šłaj, to je nowa pschicžina ša naš, jeho šhwalicž. Bože džėczó, šchto chze to tola prajicž, hacžrunjež šebi to huśto dość malo wažimny. Njewobžarujemy te džėczó najbóle, kiž šu nana a maczeť šhubile? To najrjeńšche dyrbja tajke džėczó parowacž: štarscheju lubosć a štarscheju dom. To jim nihtó šarunacž njemóže. Nėtk pať wschať škóncžnje wschitkim džėczóm štarschi wumru, wschitke šhubja škóncžnje šwój wótžny dom. Šak krašnje je tola tehdla to ša naš, šo je Bóh to tak postajil, šo tola tež potom hišcže rjež móžemy: Wótče našch, kiž šy w njebjesch! Kajki wyšoki, bohatty, móžny lubny, šwėrny Wótž, kiž nam wośtanje, kiž ša naš šo štaracž chze a móže, hdžež to nihtó wjazny cžinicž njemóže. A š nim wośtanje nam jeho wótžny dom. Šdyž špėwamy a šdyhujemy: hdže namaka duścha šwój štatok a dom? njeje to krašnje, hdžž móžemy šo š tym trośchtowacž: dom duśche je horkach, hdžež šu w šwėtle?

Šhwaleny budž Bóh, kiž je naš k džėczatstwu wuśtajil pšches Jesom Khrysta po dobrnym špodobanju šwojeje wole. Nicžó njeje jeho k temu nuśwalo, jeno dofelž šo to jemu w jeho wulkej hnadže a miłosći tak špodobaśche, je to cžinil, ale jenož pšches Khrystuša. Šchtož teho šacžišnje, cžišnje Bože džėczatstwu precž. Dyrbi tón wulki šwjaty Bóh naš móž do šwojeje bliśkosće, do šwojeho wótžneho doma wsćacž, dha dyrbimny jemu špodobni być, tajžny, kajlichž chze naš mēcž. A šłaj, šchtož my ženje njebychmy móhli dofonjecž, w ó n je jo dofonjal, wón je naš šam we šwojej wulkej hnadže špodobnych šcžinil w tym lubowanym, we šwojim lubowanym Šsynu. Wo nim jeno móžesche wobšwėdcžicž: to je mój lubny Šsyn, nad kotrymž mam dobre špodobanje. Nad nami šhudymi hrėschnymi cžlowjekami njeje jo ženje mohł mēcž. Šeno šchtož š nim psched Bóha štupi, na teho móže Bóh se špodobanjom hladacž. Kajki je to tola krašny troścht ša šprawneho šchescžijana, kiž se wschej šwėrnosću šo prózuje, Bohu špodobne žiwjenje wjesć, a tola widžecž dyrbi, kať malo šo to jemu radži! Jesuša dla, teho lubowaneho, je Bohu špodobny a móže š wješelej nadžiju do pschichoda hladacž.

Šławnny jendželški předať Spurgeon džesche krótko do šwojeho škóncžnja k pschecželej: bratsje, ja šebi myšlu, šo dyrbu bórny wumrjecž. Šchto bychy mi nětko wschitke te nowe wucžby pomhať? A š wješelym šablšchecženjom šwojeho wócžła pschistaji: bratsje, moja bohawucženosć je jara jednora šo šcžinika, š někotrymi šłowami hodži šo wuprajicž. To wschať šnano žyle k přėdowanju njedošaha, ale wono došaha k temu, na to wumrjecž. A tute šłowa rėkaju: Jesuś je ša mnje wumrjel. To došaha. Pšchetož w nim, tym lubowanym, šmy Bohu špodobni. Jesuś je tón wyschšchimėšchnik, kiž naš cžlowjekow je žohnowal se wschellim duchownym žohnowanjom pšches wschitko, šchtož je rėczal, cžinil, cžėpil, pšches kotrehož Bóh naš žohnowal je tak bohacze š tym, šo je naš jeho dla k džėczatstwu wuśtajil a wuśwolil ša šwój lud.

Duž njekomdžmy šo, šwojemu Bohu šwój šhwalobny wopor pschinesć š wutrobu a se rtom. Šėchu to pschi Jesuśowym narodže jandželjo cžinili, nětk dyrbimny my to cžinicž, nětk wėmy, šchto je wschitko ša naš dofonjal, šo by naš wumohl. Šhwali Knjesa žyla štwórba wołoko naš, my bychmy jenicžke štworjenja byť, hdy bychmy chžyli mjelcžecž. Bóle pať dyrbi našche žyle k h o d ž e n j e psched žylym šwėtom wobšwėdcžicž, kajtemu wyšokemu cžistemu Knjesej pschibłuschamy. To je nėma, ale huśto wjele wótšišcha rėcz hacž rėcz našcheho rta. Šo bychmy my šwjeczi byli a bjes poroka psched nim w lubosći. Šdyž šwėt tak widži, kať jeho wucžobnizy tola wyšoko wysche šwėta šteja, žyle hinasche žiwjenje wjedu hacž šwėtni cžlowjekajo, potom dyrbi šwėt tola nėšchto wo tym pytnycž, šo je šchescžijanow Bóh wyšoki šwjaty Bóh lubosće; runje š prawym šhodženjom šhwala wyšokeho šwjateho Bóha lubosće. Šo by ta šwjata pschibłuschnosć nam pschezo psched woczomaj štejala: šo dyrbimny šwjeczi być a bjes poroka psched nim w lubosći, šo bychmy štajnje žiwje šacžuwali, šchtož tamna holecžka šacžuwasche, kotrež bėśche nan pošlednje štawy se šjewjenja šwj. Šana prjodł cžital, w kotrychž šo krašnosć noweho Šerusalemu wopiša. Ta džesche k nanej, jako bėśche pschestať: o nano, kajke dyrbja tola cži ludžo cžiste nohi mēcž, kiž po tamnych šlotnych haśach šhodžicž móža. A my pschistajmy: niz jeno cžiste nohi, ale tež kajke cžiste wutroby. Šenož Khrystuś móže je nam wucžiscžicž se šwojej šwjatej štwju. Šhwalmy Bóha, šo je nam jeho daril, pšches njeho naš žohnowal. Šamjen.

W. w H. W.

Šhwalba Božeje lubosće.

Budž, šmilny Božo, šhwaleny,
Šo š našich hrėchow pada
Šam cžlowjekam ty pomhať šy,
Šdyž tvoja wulka hnadu
Šod jandželštimi špėwami
Še Bethlehemje wobradži
Šam Šsyna jenicžkeho.

Ty nětko we nim žohnujesh
Šať se wschėm žohnowanjom,
Š nim duśchow nuśu wobrocžesh,
Šu štajesh š kóždym ranjom.
Šchto šmy my, Wótče njebjeski,
Šo tvoja lubosć nad nami
Šak wulke wėzy cžini!

Schto hnuwa cze? My jeno smy
 S natury hrěschne džěczi;
 Nasch lud je jara skazeny,
 Tón radscho wo skym rěczi
 A njewě, kak je hubjenty,
 Kak w swojej duschi žalobny
 A khudy, kłepny, nahi.

Ty pak we swojej lubosći
 Nasz wustwoli, o Božo,
 A nam we Ssynu wobradzi
 Do dusche wěcžne sbožo,
 So swjeczki a hjes poroka
 My khodzimy psches Khrystuša
 Nětk jako džěczi Bože.

Ty dawasch nam we Khrysta krowi
 Sa duschu wumozenje;
 Wschaf s jeho krowju jej wuczijeczi
 To hrěschne wobleczenje.
 O karka hnada Sbožnika,
 So jeho droha sapslužba
 Wot hrěchow wuswobodža!

Ty swoju radu cžlowjestwu
 Psches Jesom Khrysta sžěli,
 So wschitzy, liž tu žimi šu,
 Szo we nim bychu mēli.
 Wschy, schtož tu dycha we šwětle,
 Sa to nasch Sbožnik saložk je,
 Na tym wscho steji, leži.

Wón mēr nam s Bohom wobsamtny,
 Kiž w duschi parowachny;
 Tež pokoj schewi wutrobny,
 Tón dotal njemějachny.
 O kak je šradna wutroba,
 So s Božim mērom Jesuša
 Sicž šmē nětk troschtnje s Wótzu!

Sdnyž Khrystuš we naš žimy je,
 Ssmy s Bohom sjednoczeni
 A w mozny jeho lubosče
 We duschi wobtwjerdženi.
 We nim šmy počni pokoja,
 To wutrobu nam wolschewja,
 So šbožnosče mōž škłodži.

Ty, Wótcze, plodžisch tež we naš
 Psches Khrysta žimu wěru,
 A nicžo njesamože šaš
 Nam rubicž tule šwěru.

Ty šy mōž Duchu šwjateho
 Nam duschu škubkak psches njeho,
 Duž šmy nětk twoje šwōjstwo.

Budž, šwěrnny Božo, šhwaleny,
 Wšmi cžescž sa šwoje mjeno;
 So Ssyna s šbožu daš nam šy,
 Daj džak šo tebi jeno.

Duž hallelujah špěwajmy
 A hamješ na to wuprajmy
 Sa wulku lubosčž Božu!

K. A. Fiedlef.

Stary džěd a biblija.

W Schwedškej wōjnje šo šta, šo njepšhecžel w hešenškim

kraju do wšy cžehnjesche. Wo wšy nasta wotanza; schtož mōžesche
 bēžecž, to bēžesche na druhi boš se wšy won. Wěsche tam tež stary
 mužik, liž hokk tež wuškyšcha. Duž bēžesche po šwoje najlěpsche,
 schtož w domje mējesche, šcžini jo do mēcha, cžišny mēch psches
 ramjo a bēžesche tež, schtož jeno mōžescštej jeho starej nosy bēžecž.
 Ale wojaš, liž ša nim cžerjesche, mōžesche tola hišcže lěpje bēžecž,
 pschindže pschezo bliže, škōncžnje do njeho tšeli. Stary kulku do
 šhribjeta prašnyčž šklyšchi a šdychny s Bohu, dokelž mēnjesche, šo
 je šo s nim štašo. Šulka bē do mēcha na šhribjet dyrila. Ale
 w šwojich myšlach na šmjercž a w šwojej wutrobnej štyšnosčzi
 wón pschezo dale bēži, doniž do lěša njepšchindže. Šachlo šo tam
 na šemju cžišny. Ale nětko tež šwōj mēch wocžinja a cžze ša
 šwojim kulkom hladacž, kotrež je šbožownje psched njepšhecželom
 wutorhnył. To njebē pak nicžo druge, hacž jeho luba štara
 biblija, liž bēšche šo jemu wot wōtzow namrēla. Šaj, tu ju mēje-
 sche. A hdyž šo nětko jeho duscha wjebeli nad twojim šlowom,
 o Anježe, kaž jedny, liž wulke dobycze cžini, widži, šo je kulka do
 biblije schła. Dělki je pscherašnyka. Šaj, psches Mōšjaša, psches
 kroniki, psches profetow, tež psches Makkabejske je schła, haj, psches
 žyly stary testament. Ale hdyž je šastala? Psched přenjej papjerku
 noweho testamenta. Na nej jehnyo Bože wotšnamjenjene stejesche,
 lubosne s šchiznej šhorhojčku, a psched nim je kulka ležo wostala,
 šlaba a wustata. Dube šlowo Bože je štareho muža wobrošo.

Mam ša to, šo je hižom wjazny ludži křylo, hacž tuteho džěda.
 Duž je a wostanje pschezo najlěpscha rada: Šdnyž cžescž, mlody
 abo stary, šo na pucž dacž, njech tež niž w tajšim štoku, kaž šo
 to tudy šta, wšmi šlowo Bože šobu, we wutrobje abo mēšche,
 wone cze psched kulkami a psched druhim křyje. We wutrobje pak
 ma wone najlěpsche mēsto.

Macžerny hlož.

Šchescžijanska knjeni runje nimo forczmy džěšche, jako forcz-
 maš mlodeho cžlowjeka s durjemi won schwitny. Tón bē hižom
 daloko na pucžu štaženja. Šakliwajo a s pjasčemi hrožo wón
 pēkneje knjenje, kotraž bē posastala a jemu ruku na ramjo položika,
 njephtny, doniž šo wona s cžichim pschecželnyh hložom njewo-
 prašcha, schto je. Młodženž stejesche, kaž by šo jeho Boža ruka
 dōtkla. Šotom pak šo nastrožany wobroczi a šchepjetasche na
 žylym cžěle. Knjeni wuhladawšchi prajesche: „Wasch hlož mi klin-
 cžesche, kaž mojeje macžerny hlož, ale jejny hlož je hižom wjazny
 lēt wonēmil w šmjerczi.“ Mējeschcže po tajšim macž, liž waš
 lubowasche? šo knjeni woprašcha. Wōtšje šapšakawšchi młodženž
 wotmolwi: „Šaj, mējach macž kaž jandžela, a wona šwojeho šhna
 jara lubowasche. Ale po jejnej šmjerczi je šwēt pschecžiwō mi;
 šym šhubjenty.“ „Wōh je hnadny a jeho šmilna lubosčž šo tež
 najwjetscheho hrěšnika dōtkla“, knjeni šašo mile troschtowasche.
 Młodženzej šo wutroba huujesche, wón džěšche do šo.

Lěta šandžechu, jako s tej knjeni zušnił, derje šwobletany knjes,
 pschindže. Tón s nej ponižnje džěšche: „Njeměcže ša šlo, šym
 s daloka šem pschischol, šo bych šo wam podžatowal ša šlužbu
 šchescžijanskeje lubosče, kotruž šcže mi psched lětami wopokasala.
 Ssyn šo jara pschemēnił, tak, šo mje njemōžecže wjazny pōšnacž.
 Hacž pak šym waš runje jenož junu widžal, bych waš tola wšchu-
 džom šašo pōšnal a wōšebje wasch hlož, liž je tak podobny
 mojeje macžernemu hložej.“ Nětk šo wona na tamneho młodženža
 psched forczmu dopomni, a zušnił ji powjedasche, kak šu jemu
 jejne šlowa s žohnowanju byle a jeho s wobroczenju wjedle.
 „Wascha rěcž: Mē, niž na wěcžnje šhubjenty — šhodžesche šo mnu,
 hdyž džěch, mi bē, jako by moja šwěrna macž s rowa še mni
 rěcžala. Szo šwojich hrěchow roškawšchi, šebi wotmyšlich, tak žimy
 byčž, kaž budže šo knjesej šesufej a mojej macžeri špodobacž, a
 psches Božu hnadu a šmilnosčž šym tež šwojemu wotmyšlenju
 mohł šwěrnny byčž a špytowanja pschewinyčž.“

Hrěcham bmy wotemrěli.

W shromadźisnje duchownych ho wo słowach Rom. 6, 2 rěčeske: „Kak chzpli my hišće žiwi być w hrěchach, kotrymž bmy wotemrěli?“ Jeni prajachu: „To sjawnje wopokaže, so wobro čenty křesćijan wjazy hrěšić njebme, dokelž je s Křyštofom hrěcham wotemrěl.“ Drusy, kotřiž bóle na swoje sjonjenja, hač na slubjenja swjateho pišma hladachu, wotmolwihu: „To je njemóžne, pschetož cłowjek pschezo s nowa hrěšči. Hdyž tež dyrbyja ho swonkowne sjawne hrěchi wotklač, dha tola pschezo kachodnišce hrěchi na swětlo stupaja, a ženje njemóžemy prajić, so bmy wopravdže hrěcham wotemrěli. Tamne słowa maja jenož na sebi, so dyrbimy ho stajnje pschecziwo hrěcham bėdžić, hač tež ženje pońje nad nimi njeńježimy.“ Sako ho njemóžachu sjednocić, wopraschachu ho Genhefera wo jeho myšl. Tutón duchowny Genhefer bě se swojej zplej wořadu Spöck w Badenskej podjansku zyrkej wopuschył a k lutherскеj wěrje pschistupil. Genhefer pať wotmolwi: „Sako bėch hišće podjanski shtudenta, bėch junu w kłóschtrje, hdyž mějese pschezo wořjedž nozy jedyn s měšchnikow w Křypce (to je w kachczowni abo khowanzu kachczow spody zyrkwe) modlitwu činic. Ale kóždy ras, hdyž bě dwanaće wotbilo, ho w jenym kachczu ropot a hara sbėhny. Nad tym ho měšchnikow jara nastročachu, tak so žadyn wjazy spėwanje w kachczowni činic njechase. Někať ducha smėrowac njemóžachu, doniž ho kłóschtrski schewz njesmuži a njeprajese, so chze ducha sahnac. Tón ho dha w nozy do kachczownje se swojim gratom na swoje kndlo knu a schijese, shtož móžese. Sako bě pońoz tu, ho hara sašo sapocza. Bjes hrosy pať wón k kachczej koczowšči se swojim hamorom rasnje wo njón buchase: „Čiše, shtož je morwy, dyrbi morwy wostac.“ Tak pschi tym rěčeske: duž bu wschitko čišce, a wot teho čaša niczo wjazy klyšec bylo njeje. Runje tak, lubi pscheczeljo, dyrbimy my tež s našim schpruchom činic. Hdyž chzpl ho hrěch sašo we nař hibac, dha dyrbimy kbrole do njeho bic a wolac: ty by morwy a dyrbiš morwy wostac! Pschetož kať dyrbjeli my hišće w hrěchach žiwi być, kotrymž bmy wotemrěli? Wschitzy, kiž bmy na jeho bmyerč kchczeni.

Bnjowy khėrlusch.

Nařch Bóh je jara dobroczimy
Na sem tak, kaž w njebjach;
Smy namakali jeho džiwy
Na polach, w lėbach, w sahrodach.
Wón lėka sašo byl je s nami,
Nařch Wóczez pońny kmilnosce,
A pschikryl nař je s dobrotami,
To bėše krařne wjebele.

Smy džělali, ho prózowali
Wot ranja hač do wječora,
A zpty dom bmy w pocze stali,
Kaž kaže Boža pschikajnja;
Bóh pať je džělal sobu s nami
A prózu nam je žohnowal;
Smy psched nim stali s modlitwami,
Wón pať je nam je wuptychal.

Shto narostko je nam na polu,
A shto bmy s njeho khowali?
Smy džělali řej swoju rolu,
Bóh řam pať plódnosce dať je ji,
So narostke řu czeřke žita,
Kiž s Boha wjele dawaja,

A wot trupow tež njebu sbita
Nam tuta Boža wobrada.

Nětk stupmy pať tež na sahrody
A pohladajmy na shtomy!
D kajke widžec tam řu plody,
So cłowjek wschón je wjebeľ!
Nam řadu wjele njeřu shtomy,
So haľosy ho řhibuju,
A žohnowane řteja domy
Psches ruku Božu bohatu.

A hlaj, tež keť a cžemna hola
Stej plody swoje pschinjebeľ;
Tam řlónza měľoj řtej, a tola
Tež řady njeřte wostakeľ;
Se wschelakimi jahodami
Stej husto wofschewileľ nař;
Bóh derje měni s cłowjekami,
Duž khwalicž jeho tež je czař.

Wy shtomy, lėřy, žita, pola,
Wy keťki a wy sahrody,
Ty na jahodach plódna hola,
Nam pomhajce, hdyž spėwamy:
Wschě Bože wulke krařne džiwy
Szej khwalmy swoje žiwe dny;
Nařch Bóh je jara dobroczimy,
Duž, cłowce, tež budž džakomny!

D.

Wschelake s bliska a s daloka.

— S Rořacžiz. K 1. augustej tuteho lėta je ho sašo jene řerbste řarřke měřno našeje řarřke Łužizy wupróřniľo. Řnjeř řarať Wiczas-Rořacžicžanski je swoju wořadu wopuschył a ho na wotpoczink podal. Řhorowatoř, kotraž hižom dlėjšči czař jeho strowotu řlabjesce, je jeho nusowala, swoje řastojńřtvo řtožic a na wotpoczinku w měřje polóženja a wuhojenja pytač. — Řnjeř řarať Wiczas je psched runje 22 lėtami s řbjelřka do Rořacžiz pschichol a je te doľhe lėta tu swoje řastojńřtvo s wulkeľ kweřu a lubořcu k njemu řastawal; psched něřto lėtami řwječeske tu tež řwój 25lėtny řastojńřski jubilej. Rořacžicžanska wořada je jemu řa wopokajmo swojeje džakownosce pschi wotkhadže psches zyrkwinych pschedstejiczerjow bibliski wobras pschepodaľ, kotryž bu s dobrowólnych darow řupieny. — Wschitkim wořadnym, kotřiž ho na tutej řberzy wobdžělchu, ho s tutym tež tu džak wupraja! — S řnjeřom řararjom Wiczasom řhubi sašo jena řerbřta wořada swojeho řararja, kotryž je, řam dobrý řserb, řserbowřtvo w nej řschital a hajil. Bóh mytuj wotkhadžazemu na wotpoczinku jeho řastawanje duchowneje řluzby na Rořacžicžanskeľ wořadže a řpožč jemu wotkhorjenje a cžilych lėt mnoho!

— Ğłowna řkhadžowanka řerbřteje řtudowazeje mlodořce ma ho njedželu 9. augusta w Ğodžiju. Se to hižom 4. křec, so ho řerbřka řtudowaza mlodoř w Ğodžiju řkhadžuje.

— Wójna mjes Awřtriskeľ a řserbiju je ho řapocžala. Hdyž bėše awřřřski pópłanz hižom řobotu řserbřřtu wopuschył a tak ho politiski wobkhad rowřasal, je Awřřřka wutoru řjawnje řserbřřteľ wójnu pschipowjedžila. Łužnota leži w powěřřje a to prascheneje wutrobu napjelnjuje, wostanje wójna na Awřřřřku a řserbřřtu wobmjelowana abo nastanje wulka řwětna wójna? To budže wot teho wotwiřowac, hač Řuska smėrom wostanje abo řserbřřteľ na pomoz pschidže. Pschetož w trojowřasřku Awřřřřteje, Němřřteje a Řalskeje je wuczinjenje tajke, so, tak doľho hač jena řch ludow řama wójnu druhemu ľudeľ pschipowjedži, řana řch mozow řwřasana njeje, tež do wojowanja řtupic. Tak řhěřřje pať, hač budže jena móž trojowřasřta wot drugeho ľuda pschimana, mateľ teľ drugeľ mozy trajowřasřta tež wójnu pschecziwo nadbėhowazeľ mozy řapocžec. Ğale nusnota potajkim hnydom řastupi, hdyž Řuřowřka pschecziwo Awřřřřteľ wójnu řapocžnje.